

Bijlage 1: Korte samenvatting van de sprookjes:

Peperkoekmannetje

Een oude vrouw was op een dag peperkoek aan het bakken. Ze hield nog een klein beetje deeg over en maakte daar een mannetje van. Ze gaf hem oogjes, een neus, een lachende mond, door er krentjes in te stoppen. Ze duwde vier krenten op zijn buik, de knopen van zijn pakje. Ze legde hem in de oven. Na een tijdje hoorde ze gerommel aan de ovendeur. Ze deed die open en tot haar verbazing sprong er het peperkoekmannetje eruit! Ze probeerde hem nog te pakken, maar hij glipte weg en riep "pak me dan als je kan. Ik ben de pi-pa-po-peperkoekenman!"

Ze ging achter hem aan, de tuin in, waar net haar man bezig was een gat te graven. Hij gooide zijn schop neer en probeerde hem ook te pakken, maar het mannetje vloog langs hem heen en riep over zijn schouder: pak me dan als je kan. Ik ben de pi-pa-po-peperkoekenman!

Toen hij de straat op rende liep daar juist een koe voorbij. Die riep Ha, boe, een peperkoekenmannetje, dat ziet er lekker uit! Maar het peperkoekenmannetje riep: Ik ben weggelopen voor een oude vrouw en een oude man. Pak me dan als je kan. Ik ben de pi-pa-po-peperkoekenman!

De koe rende nu achter de oude vrouw en de oude man aan. Toen kwam er een paard aangelopen. Stop! riep het paard, ik wil je opeten. Maar het peperkoekmannetje riep: Ik ben weggelopen voor een oude vrouw, een oude man en een koe. Pak me dan als je kan. Ik ben de pi-pa-po-peperkoekenman!

Het rende verder met de oude vrouw, de oude man, de koe en het paard achter zich aan. Zo kwam de stoet bij een veld, waar mensen aan het werk waren. Ze keken verbaasd op toen ze het peperkoekmannetje en zijn gevolg zagen. Het peperkoekmannetje riep ze toe: Ik ben weggelopen voor een oude vrouw, een oude man, een koe en een paard. Pak me dan als je kan. Ik ben de pi-pa-po-peperkoekenman!

En iedereen in het veld gooide zeis en dorsvlegel neer en rende achter het peperkoekmannetje, de oude vrouw, de oude man, de koe en het paard aan. Aan de rand van het veld, bij de oever van een brede sloot zat een vos. Pak me dan als je kan. Ik ben de pi-pa-po-peperkoekenman! Zei het peperkoekmannetje. Maar de slimme vos zei: waarom zou ik me druk maken om jou te vangen? Toen zag de vos de lange rij van de oude vrouw, de oude man, de koe, het paard en alle mensen uit het veld. Ze kwamen steeds dichterbij. "Vlug, spring op mijn rug!" riep de vos naar het peperkoekmannetje: dan zwem ik naar de overkant van de sloot, zodat ze je niet kunnen pakken! Het peperkoekmannetje sprong op de rug van de vos en de vos begin te zwemmen. Zo kwamen ze in het midden van de sloot. "Ga op mijn kop zitten, zie de vos, anders wordt je nat. En hij liet zijn rug een beetje zakken. Vlug sprong het peperkoekmannetje op de kop van de vos. Die ging nog dieper in het water liggen. "Spring op mijn neus! OF wil je nat worden?!" Het peperkoekmannetje wipte op de neus van de vos. Die zwom naar de overkant. Maar net voor hij bij de kant was, deed hij HAP! Het peperkoekmannetje verdween in de bek van de vos en niemand heeft hem ooit nog gezien.

Of de oude vrouw ooit nog een nieuw peperkoekmannetje heeft gemaakt? Dat vertelt het verhaal niet.

Bron: <http://www.verhalenbank.nl/items/show/40414>

De drie biggetjes

Op een dag zegt moeder varken tegen haar drie biggetjes dat het tijd wordt dat ze voor zichzelf gaan zorgen en hun eigen huisje moeten bouwen. Vol goede moed en met een knapzak vol met eten gaan ze op pad. Ze bouwen hun huisjes aan de rand van het bos. Het eerste biggetje is nogal gemakzuchtig en bouwt even snel een huisje van wat takken en stro. Daarna gaat hij lekker zwemmen en spelen.

Hij wil graag dat de andere twee biggetjes ook komen spelen, maar die zijn nog bezig hun huisjes te maken. Het tweede biggetje maakt een huisje van hout. Het ziet er mooi uit, maar zou het stevig genoeg zijn om hem te beschermen tegen de wolf. Hij vindt het echter wel prima en gaat ook liever spelen. Het derde biggetje is het meest verstandig en maakt een huisje van steen, met stevige ramen en deuren.

Maar dan komt de wolf...

Pas als de eerste 2 biggetjes al lang gespeeld hebben is het derde biggetje klaar. Maar dan horen ze gebulder en zien ze de grote boze wolf aankomen. Snel vluchten ze naar hun huisjes. Als de wolf ook bij de huisjes is aangekomen staat hij eerst voor het huisje van het eerste biggetje. Met grote kracht blaast hij het huisje omver. Het biggetje kan nog niet ontsnappen en rent het huisje van zijn broertje binnen. Dit is het broertje met het houten huisje. Ze denken hier veilig te zijn. Maar als de wolf voor hun deur staat

worden ze toch wat zenuwachtig. En terecht, want met een grote klap met zijn staart beukt de wolf het huisje omver.

De oudste van de 3 biggetjes is het slimste...

Geschrokken rennen de twee biggetjes naar hun slimste broer. In het stenen huisje schuilen ze voor de wolf. Met alle kracht die hij in zich heeft probeert de wolf om het huisje omver te gooien. Echter dit lukt niet. Hoe hij ook probeert, het huisje blijft stevig staan. De drie biggetjes zijn eindelijk veilig. Totdat de wolf bedenkt dat hij ook door de schoorsteen kan. Hij klimt op het dak en laat zich door de schoorsteen naar binnen vallen. Maar het slimste biggetje was daar ook op voorbereid.

Hij had een pan met kokend water onder de schoorsteen gehangen. De wolf viel erin en werd gekookt. De drie biggetjes hadden toen heerlijke soep. De twee luie biggetjes waren zo geschrokken dat ze hun nieuwe huisjes heel erg stevig maakten, net als hun slimste broer. En van de wolf hadden ze geen last meer. En ze leefden nog lang en gelukkig.

De moraal van De wolf en de drie biggetjes:

De moraal van het sprookje van De wolf en de drie biggetjes is dat luiheid wordt bestraft en ijver wordt beloond. Zorg ervoor dat je rekening houdt met alles en je niet laat verrassen.

Bron: <https://www.deleukstesprookjes.nl/de-wolf-en-de-drie-biggetjes/>

Goudlokje en de drie beren

Er was eens een familie van beren die leefde in een knus huisje in het bos. Er was een hele grote Papa Beer, een middelgrote Mama Beer, en een kleine Baby Beer.

Op een morgen kookte Mama Beer pap voor het ontbijt. Maar omdat de pap te heet was om te eten, besloten de drie beren om een wandeling in het bos te maken terwijl de pap afgekoelde.

Ze waren nog niet lang weg, toen een klein meisje genaamd Goudlokje langs kwam. Ze was bloemen aan het plukken en zo het bos ingelopen. Toen ze het huisje van de drie beren zag, glimlachte ze en klapte in haar handen. "Wat mooi!" riep ze. "Ik vraag me af wie daar woont?" Ze ging op haar tenen staan en keek door het venster. Er leek niemand thuis te zijn, dus Goudlokje opende de deur en ging naar binnen!

Het eerste wat ze zag was de tafel met drie kommen pap, een hele grote kom voor Papa Beer, een middelgrote kom voor Mama Beer, en een klein kommetje voor Baby Beer. "Oh, die pap ruikt goed!" zei Goudlokje. En omdat ze een beetje honger was, pakte ze een lepel en nam een hapje van de pap in de grote kom.

"OUCH!" riep ze uit, en liet de lepel vallen. "Die pap is veel te heet!"

Ze proefde van de pap in de middelgrote kom. Maar die pap was veel te koud.

Toen nam ze een hapje van de pap in het kleine kommetje. "Mmmmmm," zei ze. "Deze pap is precies goed!" dus ze at alles op!

Toen zag Goudlokje de drie stoelen voor de open haard staan, een hele grote stoel voor Papa Beer, een middelgrote stoel voor Mama Beer, en een klein stoeltje voor Baby Beer. "Oh, wat zou het leuk zijn om even te gaan zitten!" dacht Goudlokje.

Ze klom in de grote stoel die van Papa Beer was. "Oh, nee!" zei ze. "Deze stoel is veel te hard."

Ze ging in Mama Beer's middelgrote stoel zitten. "Oh, nee," zei ze. "Deze stoel is veel te zacht!"

Vervolgens ging ze in het kleine stoeltje van Baby Beer zitten. "Ahhhh," zei ze met een glimlach. "Deze stoel is precies goed!"

Op dat moment klonk er een luide KRAAAK! en het kleine stoeltje brak dwars doormidden!

Goudlokje stond op en klopte zich af. Daarna klom ze naar boven, naar de slaapkamer. Daar zag ze drie bedden op een rij staan. "O," zei ze, gapend, "Ik ben slaperig."

Dus trok ze de dekens open en klom in Papa Beers hele grote bed. Maar ze sprong er snel weer uit. "Dat bed is veel te hard!" zei ze.

Toen probeerde ze het middelgrote bed van Mama Beer. Maar dat bed was te zacht.

Ze klom in Baby Beers klein bedje. Het was precies goed. Al snel viel Goudlokje in een diepe slaap!

Even later kwamen de drie beren terug van hun wandeling. Ze waren erg hongerig en keken uit naar het eten van de mooie kommen met smakelijke pap.

Plotseling riep Papa Beer met zijn grote stem, "Iemand heeft van mijn pap gegeten!"

Toen riep Mama Beer met haar middelgrote stem, "Iemand heeft van mijn pap gegeten!"

En Baby Beer riep met zijn klein stemmetje, "Iemand heeft van mijn pap gegeten. En heeft het helemaal opgegeten!"

Toen zagen de drie beren hun stoelen bij de open haard.
"Iemand heeft in mijn stoel gezeten!" riep Papa Beer met zijn hele grote stem.
"Iemand heeft in mijn stoel gezeten!" riep Mama Beer met haar middelgrote stem.
"Iemand heeft in mijn stoel gezeten!" riep Baby Beer met zijn piepkleine stem. "En nu is hij gebroken!"
Toen gingen de drie beren ging naar boven naar de slaapkamer.
"Iemand heeft in mijn bed geslapen!" riep Papa Beer met zijn hele grote stem.
"En iemand heeft in mijn bed geslapen!" riep Mamma Beer in haar middelgrote stem.
"Iemand heeft in mijn bed geslapen!," riep Baby Beer met zijn piepkleine stem. "En hier is ze!"
Op dat moment werd Goudlokje wakker! Toen zag ze de drie beren om haar heen staan, ze sprong uit bed, rende de trap af en de deur uit.
Ze wilde niet stoppen totdat ze weer thuis was.
En de drie beren zagen Goudlokje nooit meer terug!
Bron: <http://www.mibepa.info/bb/ned/bb015.htm>

Hansje en Grietje

Een arme houthakker heeft twee kinderen, Hans en Grietje. Wanneer er geen geld meer is om de kinderen te onderhouden, stelt de stiefmoeder voor om ze in het bos achter te laten. Als ze op weg gaan is Hans zo slim om kiezelsteentjes te strooien zodat de kinderen de weg terug kunnen vinden. De volgende keer strooit hij echter broodkruimels, die opgegeten worden door de vogels in het bos, zodat Hans en Grietje verdwalen.

Ze komen bij een huisje van snoep en snoepen ervan. Er blijkt een heks te wonen, die hen eerst vriendelijk uitnodigt om binnen te komen. Dan sluit ze Hans op om hem vet te mesten en op te eten. Grietje moet helpen in de huishouding. Hans weet de heks voor de gek te houden door steeds een afgekloven botje uit zijn kooi te steken wanneer de heks wil voelen hij dik hij al is. De heks heeft niks door want ze is blind. Uiteindelijk heeft de heks er genoeg van en ze besluit Hans toch op te eten. Wanneer Grietje de oven moet aanmaken waar haar broertje in gebraden zal worden, lukt het haar de heks zelf in de oven te duwen: als Grietjes van de heks in de oven moet voelen of het al heet genoeg is, zegt ze dat de oven te klein is. De domme heks gaat hierop voor de oven staan om te laten zien dat er zoveel ruimte is dat zij er zelf zelfs in past.

Hans en Grietje gaan het huis van de heks in, vinden parels en edelstenen in het huisje en gaan vol beladen weer op weg naar huis. Een eend helpt hen een groot meer over en wanneer ze hun vader die inmiddels weduwnaar is in de armen vliegen, leven ze met z'n drieën nog lang en gelukkig.

Bron: https://wikikids.nl/Hans_en_Grietje

Roodkapje

Er was eens een lief klein meisje dat door iedereen erg geliefd was. Op een dag kreeg ze van haar oma een rood fluweel mutsje. Omdat ze het mutsje elke dag droeg werd ze roodkapje genoemd.

Op een dag vroeg roodkapjes moeder of roodkapje bij haar zieke grootmoeder, diep in het bos, een fles wijn en een stuk koek wilde brengen. Haar moeder zei tegen roodkapje dat ze niet van de weg af mocht gaan, omdat ze dan misschien kon vallen.

Toen roodkapje in het bos was kwam ze de wolf tegen. De wolf vroeg waar ze heen ging en waar haar overgrootmoeder dan woonde.

Na een tijdje naast roodkapje gelopen te hebben zei de wolf tegen roodkapje wat een mooie bloemen. Roodkapje zag de mooie bloemen en kon de verleiding niet weerstaan om van de weg af te gaan en die mooie bloemen te plukken voor overgrootmoeder.

Terwijl roodkapje de bloemen plukte ging de wolf naar het huisje van overgrootmoeder hij klopte aan en deed net alsof hij roodkapje was, grootmoeder liet hem binnen. De wolf at grootmoeder op en ging in bed liggen.

Ondertussen had roodkapje heel veel bloemen geplukt en was ze weer onderweg naar grootmoeders huisje. Bij het huisje aangekomen zag ze dat de deur openstond, ze vond het erg vreemd. Ze ging naar binnen. Ze zag grootmoeder en dacht wat ziet ze er raar uit.

Ze vroeg: Grootmoeder wat heeft u grote oren!

De wolf zei: Dan kan ik je beter horen, mijn kind

Roodkapje vroeg: Grootmoeder wat heeft u grote ogen!

De wolf zei: Dan kan ik je beter zien, mijn kind.

Roodkapje vroeg: Grootmoeder wat heeft u een grote mond!

De wolf sprong uit bed en zei: Dan kan ik je beter opeten.

Toen de wolf roodkapje opgegeten had was hij zo moe van al dat eten dat hij op bed ging liggen en in slaap viel.

Na een tijdje kwam de jager langs het huisje. Hij vond het raar dat de deur van grootmoeder openstond en ging naar binnen. Daar zag hij de wolf liggen. Hij schrok want hij zag wat bewegen in zijn buik. Hij pakte een schaar en knipte de buik van de wolf open. Daar kwam een klein meisje uit, het was roodkapje. Ook kwam grootmoeder uit de buik. Roodkapje zocht naar stenen in het bos ze gaf ze aan de jager. De jager deed de stenen in de buik van de wolf en naaide de buik waar dicht.

Toen de wolf wakker werd wilde hij opspringen en wegrennen. Maar de stenen in zijn buik waren zo zwaar dat hij dood neerviel.

Roodkapje was zo geschrokken van dit hele gebeuren dat ze zei nooit meer van de weg af te gaan als haar moeder dat tegen haar zei.

Bron: <https://www.scholieren.com/samenvatting/18048>

Jaap en de bonenstaak

Jaap en de bonenstaak is de Nederlandstalige titel van een sprookje van een onbekende auteur. In Nederland hanteert men de titel Jaap, Jacob, Sjaak of Sjakie en de bonenstaak, in België heet de hoofdpersoon veelal Jaak. Het verhaal komt meer dan waarschijnlijk vanuit Engeland, waar het Jack and the beanstalk heet.

Jaap is de zoon van een arme boerin. Op een dag verkoopt Jaap hun laatste koe in ruil voor het zaad van bonen. Zijn moeder is boos over de slechte ruil en werpt het zaad door het raam naar buiten.

De volgende dag staat er naast het huis ineens een bonenstaak die tot aan de hemel reikt. Jaap beklimt de staak en komt uit in een andere wereld waar een reus in een kasteel woont. Jaap ontmoet de vrouw van de reus. Volgens haar eet haar man kinderen, dus Jaap moet voor hem oppassen. Zo zingt de reus:

"Ting-tang-tongetje

Ik ruik een sappig jongetje!

Is hij levend, is hij dood,

Ik smeer hem vrolijk op mijn brood!"

Jaap ontdekt dat de reus enorm veel gouden muntstukken heeft. Nadat hij er enkele heeft gestolen, keert hij terug naar huis. Zijn moeder is uiteraard blij, maar na een tijd is het geld op.

Jaap klimt nogmaals naar boven en steelt ditmaal een kip die gouden eieren legt. De financiële problemen zijn nu voorbij, maar de moeder is innerlijk nog ongelukkig. Vervolgens keert Jaap terug naar het kasteel en steelt ditmaal een magische harp waarvan de muziek iedereen blij maakt. Tijdens de afdaling slaat de harp alarm. De reus hoort dit en achtervolgt Jaap. Deze laatste is eerder beneden en hakt met een bijl de bonenstaak om. De reus valt te pletter en overlijdt op de grond.

Bron: https://nl.wikipedia.org/wiki/Jaap_en_de_bonenstaak

Bekijk ook volgende verhalen op bijhorende links:

- Een uitgebreid verhaal: https://www.beleven.org/verhaal/jaap_en_de_bonestaak#verhaal
- Het verhaal waar de kip met gouden eieren, een gans is die gouden eieren legt en dit verklaart waarom er in het boek, Jaap afgebeeld staat met een gans. <https://www.bol.com/nl/p/sjaak-en-de-bonenstaak/666863908/?country=BE>

Assepoester

Een Sprookje over de slechte behandeling van een stiefkind. Assepoesters moeder gaat opeens dood, en haar vader trouwt met een ander. Maar haar stiefmoeder is gemeen, ruw, net zoals haar dochters. Ze gebruiken haar als slaaf, en omdat ze altijd de assen moet op poesten noemden ze haar: Asspoester. Nu denk je zeker wel: ja, waarom zegt ze gewoon niet tegen haar vader over dat gedoe, maar Assepoester wilt haar vader geen pijn doen. Opeens krijgen ze een uitnodiging: de prins zoekt een vrouw om er mee te trouwen, dus organiseert die een bal. Assepoester wilt er zo graag toe, maar dat mag niet van stiefmoeder. Alleen haar stiefzussen mogen naar het bal. Dan gaan ze weg. Assepoester begint hard te huilen, maar dan komt er een fee die haar in een prachtige dame tovert. Maar dan zegt de Goede Fee: je moet wel voor middernacht terugkomen, want de spreuk is maar tijdelijk. Assepoester gaat naar het bal en de prins wordt smoorverliefd op haar. Maar dan komt het: de toren slaat 12 uur en Assepoester moet onmiddellijk weg. In de haast om weg te komen verliest ze haar glazen muiltje. De prins wilt haar natuurlijk nog eens zien, maar hij weet niet wie ze is of waar ze woont, hij wou het haar vragen, maar toen sloeg de klok 12 uur. Dan heeft de prins een idee. Hij pakt het glazenmuiltje en zegt tegen zijn butler: we

gaan de stad rond, als iemands haar voet hierin past, dan wordt zij mijn vrouw. De butler denkt niet dat het zal lukken, maar hij moet wel. Ze gaan rond, maar zonder succes. En als ze de hoop willen opgeven komt er opeens een huis voor hun ogen. Het huis van Assepoester! Ze gaan erin, er zijn 2 meisjes, maar hun voeten passen niet in het glazen muiltje, de andere is te dik en de andere is te dun. Is er nog iemand misschien? Vraagt de prins dan. De stiefmoeder liegt van niet, maar dan komt Assepoester opeens uit een deurtje tevoorschijn en zegt: ik ben er nog. De stiefmoeder reageert dan woedend, maar de butler houdt haar tegen. Assepoester zet haar voet in het glazen muiltje, het past! Dan komt het toch nog goed en trouwt de prins met Assepoester!

Bron: <https://wikikids.nl/Assepoester>

Raponsje

De moeder van Raponsje ziet tijdens haar zwangerschap raponsjes (veldsla, Valerianella locusta, in het Duits: Rapunzel) in de tuin van de buurvrouw en laat haar man die stelen. Als hij betrapt wordt, belooft hij de buurvrouw, een heks, het ongeboren kind. Dat blijkt een meisje en wordt direct na de geboorte meegenomen door de heks, als ze twaalf jaar wordt sluit de heks haar op in een hoge toren.

De heks kan alleen bij Raponsje in de toren komen langs haar haar, dat zo lang is dat het tot aan de grond reikt. Later lukt het een prins, door haar gezang gelokt, ook naar boven te klimmen. Als de heks daarachter komt, wordt het haar van Raponsje afgeknipt en wordt ze verbannen naar een woestenij.

De heks wacht de prins in de toren op; die schrikt en valt uit de toren in een doornstruik, waarop hij blind wordt. Zo dwaalt hij door de wereld en komt op een dag Raponsje tegen. Haar tranen laten hem weer zien, ze heeft inmiddels een tweeling (een jongen en een meisje) ter wereld gebracht.

De prins neemt zijn familie dan mee naar zijn eigen rijk.

Bron: <https://nl.wikipedia.org/wiki/Raponsje>

Pinokkio

Het verhaal van Pinokkio begint met een stuk hout. Het stuk hout komt in de werkplaats van een oude timmerman terecht, baas Kers. Wanneer die er een tafelpoot van probeert te maken, komt het stuk hout echter tot leven. Baas Kers hoeft het stuk hout niet meer en geeft het aan zijn vriend Geppetto.

Geppetto snijdt er een prachtige marionet uit. Groot is zijn verbazing wanneer die tot leven komt.

Maar Geppetto is nog niet van zijn verbazing bekomen, of Pinokkio begint al deugnietenstreken uit te halen. Van zodra hij kan stappen, rent hij het huis uit en loopt weg. Geppetto vliegt, door een misverstand, de gevangenis in, en Pinokkio blijft alleen achter. Al gauw blijkt dat Pinokkio een jongetje is dat alleen maar aan zichzelf denkt en met niets of niemand rekening houdt. Wanneer de arme Geppetto terug thuis komt, treft hij een uitgeputte en verhongerde Pinokkio aan, met opgebrande voeten.

Geppetto geeft het kleine beetje eten dat hij nog bezit aan de arme Pinokkio en maakt nieuwe voeten voor hem. Hij verkoopt zijn jas om voor Pinokkio een ABC-boek te kunnen kopen zodat hij naar school kan gaan.

Pinokkio start met volle moed aan dit nieuwe leven. Maar al gauw laat hij zich verleiden om naar een marionettentheater te gaan kijken. Pinokkio verzeilt van het ene ongeluk in het andere. Hij wordt achterna gezeten door moordenaars, gered door de blauwe fee, hij wordt beroofd en belandt in de gevangenis. Pinokkio ontsnapt maar geraakt vast in een klem in het bos. Een boer vindt hem en stopt hem als waakhond in een hondenhek.

Na vele omzwervingen bereikt Pinokkio terug het huis van de fee. Die belooft hem dat ze hem zal omtoveren tot een echte jongen wanneer Pinokkio zich weet te gedragen. Maar Pinokkio laat zich weerom verleiden en reist mee naar Luilekkerland. Daar toegekomen verandert hij al snel in een ezel. Hij wordt verkocht aan een circus maar wanneer de circusdirecteur hem niet meer kan gebruiken, belandt hij bij een man die Pinokkio wil laten verdrinken om hem nadien te kunnen villen en zijn huid te gebruiken om een trommel mee te maken. Wanneer Pinokkio in het water terechtkomt, verandert hij opnieuw in een houten marionet en kan zichzelf uit het touw bevrijden. Hij zwemt verder weg de zee in. Dan wordt hij opgeslokt door een haai. In de buik van de haai woont sinds enkele jaren Geppetto. Hij is ook door deze haai opgeslokt geweest tijdens zijn zoektocht naar Pinokkio. Pinokkio en Geppetto ontsnappen uit de buik van de haai. Pinokkio is zo blij dat hij Geppetto weerziet dat hij besluit vanaf die dag een brave, flinke jongen te zijn. Van de ongehoorzame, luiierende marionet is niets meer te merken. Als beloning tovert de fee Pinokkio uiteindelijk om tot een echte jongen. En zo kent dit verhaal toch nog een goede

afloop.

Bron: <https://www.pluizer.be/kinderboeken-jeugdboeken/pinokkio>

De kikkerkoning

Een prinsesje gaat als het warm is vaak spelen bij de koele bron onder de oude lindeboom in het donkere bos bij het kasteel. Ze heeft een gouden bal die ze bij het spelen omhoog gooit en weer opvangt.

Op een dag valt de gouden bal in de diepe bron. Een kikker hoort haar huilen om het verlies van de bal en is bereid hem eruit te halen. Hij wil geen goud of sieraden als beloning, maar de vriendschap van de prinses.

De kikker met de gouden bal uit de bron, een beeldje met een scène uit de kikkerkoning

Als ze belooft de kikker naast haar aan tafel en in bed te laten, pakt hij de bal. De prinses rent echter met haar bal naar huis zonder de kikker mee te nemen.

De volgende dag klopt de kikker aan bij het kasteel. Eerst wil ze de kikker niet binnenlaten, maar haar vader vindt dat ze de belofte moet inlossen. Ze eet met tegenzin samen met de kikker van haar gouden bordje en haar vader dwingt haar de kikker mee te nemen naar haar slaapkamer.

De kikker verandert na een kus, in de oorspronkelijke versie als ze hem tegen de muur smijt, ten slotte in een prins op wie ze verliefd wordt. Een heks had hem veranderd in een kikker en alleen de prinses kon hem bevrijden uit de bron. De volgende dag arriveert een koets, getrokken door acht witte paarden met witte struisveren op hun hoofd. De prins neemt zijn prinses mee naar zijn rijk.

Tijdens de rit horen ze harde knallen. De koetsier is trouwe Hendrik, de knecht van de prins van voor zijn betovering. Hij heeft jarenlang drie ijzeren banden over zijn hart gedragen, om te voorkomen dat het van verdriet zou breken. Uit vreugde voor het verbreken van de betovering en het zien van de gelukkige prins springen deze banden kapot.

Bron: https://nl.wikipedia.org/wiki/De_kikkerkoning